

med Hensyn til denne Bestemmelse sige, som jeg udtalte ved 2den Behandling, at jeg kan acceptere den. Jeg gør det, som den ærede Ordfører meget rigtig forudsatte, ikke med Fornøjelse. Jeg tror neppe, det er hensigtsmæssigt at fratage Administrationen den Bemyndigelse, som den hidtil paa dette Omraade har haft. At man gør det i den Hensigt at indskrænke Fribefordringen og altsaa skaffe Statsbanerne et bedre Udbytte, miskender jeg ikke, men jeg er egentlig ikke sikker paa, at dette Formaal vil naas. Vi have alt for mange Eksempler paa, at naar det kommer til Afgørelse i Finansudvalget og her i Tinget, hvorvidt der skal ydes Begunstigelser af denne Art, vil det ofte kunne hænde, at man her i Tinget er mindre tilbøjelig til at se paa Statskassens Tarv end Ministeren. Imidlertid, naar der er et afgjort Ønske i Udvalget om at faa denne Bestemmelse ændret, skal jeg ikke modsæste mig, at det sker, og jeg kan altsaa tiltræde de to Ændringsforslag under Nr. 1 og Nr. 4. De tre andre Ændringsforslag under Nr. 2, 3 og 5 maa jeg derimod fraraade. Det første gaar ud paa i den Sætning, der lyder: „i øvrigt kan Ministeren i enkelte Tilfælde, hvor Omstændighederne særlig tale derfor, indrømme Fribefordring“ at indskyde Ordet „ganske“, saa at der kommer til at staa: „i ganske enkelte Tilfælde“. Denne sproglige Tilføjelse er imidlertid ikke nødvendig for at paavise, at der maa være undtagelsesvis Omstændigheder til Stede for at kunne begrunde Tilstaaelsen af Fribefordring. Dette ligger i Ordene „hvor Omstændighederne særlig tale derfor“. Derimod beror denne sproglige Ændring paa en Miskendelse af det, der i Teksten udtales. Udtrykket „enkelte Tilfælde“ staaer ikke her i Betydning af „særlige Undtagelsestilfælde“; det staaer derimod i Mod-sætning til det Forhold, som omhandles i det følgende Punktum, hvor der er Tale om Adgang til stadig eller regelmæssig tilbagevendende Fribefordring. Det, der er Tale om i første Punktum, er den enkelte Rejse, de Tilfælde, hvor der gives Fribefordring for denne eller hin Person eller Institution for en enkelt Gangs Skyld, og et enkelt Tilfælde i denne Forstand kan

ikke være mere enkelt end enkelt, det kan ikke blive ganske enkelt. Det vilde bero paa en Misforstaaelse af Bestemmelsens Indhold at vedtage dette Ændringsforslag. — Hvad angaar Ændringsforslag Nr. 3, er jeg ogsaa tilbøjelig til at tro, at det snarere vil lede til Misforstaaelse end til Klargørelse. Tanken med Lovforslagets Forskrift paa dette Punkt, hvilken ogsaa er i Overensstemmelse med det, som Ændringsforslaget viser at være Udvalgets Tanke, er den, at de Midler, som ere nødvendige for at afholde Udgifterne ved de paagældende Institutioners og Personers Fribefordring, skulle bevilges paa hvert enkelt Ministeriums Budget for sig, altsaa ikke falde Statsbanernes Budget til Last. Men dette forekommer mig at fremgaa med tilstrækkelig Klarhed af Teksten, og i alt Fald, hvis der i den Henseende skulde ske nogen Fejltagelse, vil det være saare let for Finansudvalget at rette det ved Finanslovens Behandling. Derimod tror jeg ikke, det vil være paa sin Plads at foreskrive, at Udgifterne skulle bevilges efter Forslag af vedkommende Minister. Dette synes modsætningsvis nærmest at maatte lede til den Fortolkning, at Finansudvalget eller Medlemmer af Tinget ikke skulde kunne stille Forslag i saa Henseende, og det er dog næppe Meningen. Jeg skal anbefale, at Nr. 3 ikke vedtages. — Det samme gælder Forslaget under Nr. 5, der vil have fastsat, at naar der gives Fribefordring, skal i hvert enkelt Tilfælde det paagældende Ministerium løse Billet eller sædvanligt Abonnementskort. Det naturlige vil i de fleste Tilfælde uden Tvivl være at benytte denne Fremgangsmaade, men paa den anden Side at fraskrive Administrationen Ret til at ordne det paa en anden Maade i Tilfælde, hvor dette muligvis kunde være mere praktisk, synes mig at være lidet velbegrundet. Hovedsagen er jo, at det kommer til at fremgaa af Finansloven og Statsregnskabet, hvilken Fribefordring der ydes, og hvad denne faktisk koster Staten. Naar dette opnaas, forekommer det mig at være ganske uvæsentligt, om det bliver ved en sædvanlig Billet eller i Kraft af et andet Dokument, at de paagældende legitimere sig over for Statsbanerne som havende Krav paa Fribefordring. — Nr. 1 og 4